

BANK Watch

ARB ÎȘI MENTINE STATUTUL DE ASOCIAȚIE PROFESIONALĂ ! paginile 4-5

GTS Telecom
www.gts telecom.ro

iveo
Technology

DR. CĂLIN RANGU
LECTOR MBA
CITY UNIVERSITY SEATTLE
VICEPREȘEDINTE CIO COUNCIL

Operational Data Store — singura versiune a adevărului

Orice bancă are o multitudine de date informatice în sistemele proprii. Acele date trebuie transformate în informații, iar informațiile în cunoștințe necesare luării deciziilor.

Multitudinea de date se regăsește în numeroase baze de date aferente diferitelor aplicații. De fapt aceeași informație se regăsește de mai multe ori, în mai multe baze de date, uneori în variante diferite. Astfel, se naște o **adeverată anarhie a datelor** într-o companie.

De fapt la ce ne folosesc acele date? Pentru **două activități de bază**: luarea deciziilor operaționale, zilnice, și luarea deciziilor strategice, pe baza informațiilor istorice.

Astfel, o companie, o bancă în cazul nostru, ar trebui să aibă două **structuri principale de depozitare a datelor**: un ODS (Operational Data Store) și un DWH (Datawarehouse).

DWH păstrează datele istorice pe baza cărora se construiesc soluții de DM (Data Mart) și BI (Business Intelligence) pentru sistemele de raportare (Management Information Systems – MIS), sistemele de luare a deciziilor (DSS, ESS) și data-mining. În general, DWH-ul ar trebui să fie alimentat cu date din ODS.

ODS-ul păstrează datele operaționale, actualizate, pentru activitățile operaționale curente. “Umplerea” ODS-ul cu date se face din sistemele operaționale – aplicații de core-banking pentru retail, corporate, trezorerie, canalele de distribuție alternative (Internet Banking, M-banking, E-banking etc), sisteme de procesare carduri, operați-

uni de front-office etc. Extragerea datelor din aceste sisteme utilizează sistemele ETL (Extraction-Transformation-Loading).

Cel mai important activ al unei bănci sunt clienții. Când sunt cateva milioane apar problemele de administrare a lor. Costurile pentru procesarea a milioane de clienți și tranzacțiile acestora sunt foarte mari, iar veniturile aduse de fiecare client în parte sunt în general reduse dacă un client nu utilizează activ cel puțin trei produse bancare. Pentru a putea analiza aceste aspecte, a segmenta clienții, a veni cu oferte specifice fiecăruia, adaptate nevoilor sale și istoricului său comportamental, băncile ar avea nevoie de **sisteme de management al clienților (CRM)**.

Există **două tipuri de CRM**: operational și statistic. CRM-ul statistic își extrage datele din DWH. CRM-ul operational utilizează ODS-ul.

De câte ori nu s-a întâmplat ca un agent de vânzări să te contacteze pentru a-ți propune un produs bancar pe care îl ai deja. Acest lucru se întâmplă deoarece probabil nu există un CRM. De cele mai multe ori, băncile nu au nici un ODS. Și în acel moment, fiecare agent își extrage informațiile din baze de date disparate. Nu există o singură bază de date cu toate informațiile aferente clientului. În baze de date diferite, există înregistrări diferite aferente clientului. De câte ori nu ai primit corespondența pe adresa unei locuințe din care v-ați mutat, în timp ce pentru alte produse primești corespondența bancară la adresa corectă. Lipsa unui ODS face să existe mai multe înregistrări aferente clientului, mai multe versiuni istorice sau, pur și simplu, date greșite referitoare la acel client. Deci **nu există o versiune unică a adevărului despre acel client. Iar dacă nu ai această versiune unică a adevărului, cum să ai un CRM eficient și eficace?**

O bancă are mai multe canale alternative de distribuție. Când un client se co-

nectează la Internet Banking, ecranul calculatorului, browserul, trebuie să afișeze informații despre acel client. Ar trebui să poată afișa și oferte speciale, conform istoricului de cumpărare al clientului. Dacă nu ai acea imagine unitară, nu știi ce produse să ofertezi automat, nu știi exact și în timp real situația clientului pe toate produsele și serviciile băncii, nu-i poți oferi oferta corespunzător. ODS-ul este acel **punct nodal** din care canalele alternative cat și lucrătorul bancar propriu-zis își extrag informațiile actualizate.

Acest ODS trebuie alimentat cu date din sistemele operaționale, de back-end. Acestea trebuie **integrate** într-o structură unitară pentru a evita interconectarea fiecărui sistem informatic al unei bănci la ODS. Cum se realizează această integrare se poate citi în rubrica specializată a BankWatch care tratează acest subiect.

Ca o concluzie, singura versiune a adevărului într-o bancă necesită o gândire strategică și investiții apreciabile, pornind de la nivelul de arhitectură de produse și servicii bancare, care se bazează pe nivelul arhitectural de procese al unei bănci, care se bazează pe nivelul arhitecturii de aplicații software. Un serviciu de guvernare de business și IT trebuie să coordoneze aceste dezvoltări.

Pentru a implementa conceptele menționate nu este suficient să cumperi aplicații, iar implementarea durează apreciabil. Nu este nevoie de un furnizor de produse în sine, care să vândă un pachet software. Este nevoie de un furnizor de servicii profesionale care să implementeze acel know-how care să țină implementarea unitară și coordonată corect, este nevoie de experiența internă din companie, care nu poate fi înlocuită, cu experiența practică a partenerului de implementare. Cum adevărul este un lucru complicat în general, nici obținerea singurei versiuni a adevărului în cadrul unei companii nu este un demers facil. ■

Distrugerea creatoare

Criza economică mondială reface structurile de forță, distruge foste centre de putere și va trebui să creeze altele.

Banii scripturali, virtuali, care se înmulțeau cu zecile, utilizând sisteme informatice complexe, burse complet electronizate și sisteme de management al riscurilor care nu au prevăzut nici un risc, acești bani scripturali au dispărut peste noapte.

Activele și-au regăsit valorile care pot fi evaluate prin cash, în momentul în care se dorește tranzacționarea. Această distrugere de active, distrugere sau reșezare de valori, va determina o utilizare și mai intensă a sistemelor informatice. Dar a acelor sisteme care pot face pasul către un alt grad de maturitate. Iar proprietarii sistemelor nu vor mai putea fi singuri. Reglementări generale vor determina utilizarea de sisteme a căror valoare nu va mai permite fiecărei companii să-și creeze propriile imperii.

Globalizarea a fost un factor favorizant al pandemiei economice. Globalizarea a fost susținută de sisteme informatice, cu diverse complexități și structuri de control. În viitor, reglementările nu vor mai permite fiecăruia să o ia pe drumul său. Marile concepte IT vor fi implementate de mari soluții IT. Și cu cât soluțiile sunt mai mari, cu atât sunt mai scumpe, mai complexe, mai greu de implementat. Dacă în prezent rata de succes a implementării unor soluții ample de gen ERP, CRM, Business Intelligence, core-banking etc. era de aproximativ 60%, viitorul va putea asigura succesul numai printr-o schimbare radicală. Echivalentă cu schimbările economice care o preced.

Dacă ne uităm doar la omniprezența economică a Internetului și a scăpării acestuia de sub control, creând riscuri sistemice, de natură națională, ne dăm seama că o nouă ordine IT va trebui să apară. Securitatea IT nu va mai putea fi apanajul fiecărei firme, a fiecărei banci. Cum va fi noua ordine se poate observa deja din deciziile strategice ale marilor puteri. În martie 2009, congresul American propunea "The Cyber Security Act" care începe cu declararea că "Eșecul Americii de a proteja cyber-spațiul crează una din cele mai mari urgențe cu care se confruntă această țară."

Dialogul legislativ referitor la obligațiile corporatiste au îndepărtat atenția de la problemele reale. Emiterea de reglementări și mutarea responsabilității la nivelul corporațiilor nu reușesc să rezolve problemele. Guvernul, autoritățile legislative și mediul privat trebuie să trateze problemele unitar. Se consideră că implicarea furnizorilor de servicii este mult mai eficientă, trebuind a fi luați în considerare când soluția se va găsi. În aceste luni se dezbate în SUA crearea unor centre de calcul regionale pentru promovarea și implementarea standardelor aferente cyber-securității. Rolul acestora va fi de diseminare a know-how-ului, a celor mai bune tehnici și practici către mediul privat, prin colectarea acestora din toate mediile: publice, universitare, inclusiv privat, dar și de la specialiști individuali.

Furnizorii de soluții și servicii privați, deja adunați în mari companii internaționale, au o experiență în a asigura sisteme solide, orientate către client și care să utilizeze tehnologiile pentru a reduce riscurile. Structurile guvernamentale pot învăța din mediul privat despre reducerea riscurilor și să evite a sări direct la reglementări limitative.

■ DR. ING. EC. CĂLIN RANGU

LECTOR MBA CITY UNIVERSITY SEATTLE

VICEPREȘEDINTE CIO COUNCIL

SUMAR

4-5 Interviu

6-7 Sisteme de plăți SWIFTNet

8-9 Noi bănci pentru o nouă economie

10-11 Zona Unică de Plăți în Euro SEPA

12-13 Securitatea informației

14-15 Infrastructuri de plăți

Editor: Alea Negru Vodă nr. 6, bl. C3, sc. 3
parter, 030775, sector 3, București
Tel.: 021.321.61.23; Fax: 021.321.61.30;
redactie@finwatch.ro
www.marketwatch.ro
P.O. Box 4-124, 030775

■ **Director General FIN WATCH:**

Călin Mărcușanu@finwatch.ro

■ **PUBLISHER FIN WATCH:**

Gabriel Vasile@finwatch.ro

■ **Colegiu redacțional:**

Rodica Tuchila@arb.ro

Adrian Apolzan@ing.ro

Călin Rangu@irucservice.ro

Constantin Rotaru@arb.ro

IDumitru@transfond.ro

Marcelina Joavină@microsoft.com

Răzvan Grigorescu@CEC.Ro

CChicu@alphabank.ro

Luiza Sandu@marketwatch.ro

Radu Ghiculescu@marketwatch.ro

■ **Marketing:** Valentina Tudor@marketwatch.ro

■ **Publicitate:**

Director: Alexandru Batali@finwatch.ro

Alexandru Pădure@marketwatch.ro

■ **Desktop Publishing:** Omni Press & Design,
(art@opd.ro)

■ **Foto:** Septimiu Șlicaru (tslicaru@yahoo.com)

■ **Abonamente:** redactie@finwatch.ro

■ **Distribuție:**

Ionel Tudor@marketwatch.ro

Elena Corneanu, Sorin Părvu

■ **Tipar:**

ART Design

■ **NOTĂ:** Reproducerea integrală sau parțială a articolelor sau a imaginilor aparute în revistă este permisă numai cu acordul scris al editurii. Fin Watch nu își asumă responsabilitatea pentru eventualele modificări ulterioare aparținând revistei.

■ **Data închiderii ediției:**

15 mai 2009

Fin Watch SRL este membru
al Biroului Român pentru
Auditarea Tirajelor – BRAT.

ARB ÎȘI MENTȚINE STATUTUL DE ASOCIAȚIE PROFESIONALĂ !

*De vorbă cu
Radu Grațian Ghețea,
președinte ARB,
despre proiecte mai vechi
sau mai noi ale asociației
și preocupări majore
ale comunității bancare
din Romania*

Care sunt principalele proiecte derulate în prezent la nivelul comunității bancare?

În ultimii ani, au fost derulate mai multe proiecte la nivelul comunității bancare, proiecte care continuă și în prezent, dintre care cele mai importante sunt:

- Crearea noului **Sistem de raportări al instituțiilor de credit la Banca Națională a României SIRBNR**, proiect început în anul 2005, având ca obiectiv crearea unui sistem flexibil și eficient, în conformitate cu cerințele de raportare la Banca Centrală Europeană, cerințele beneficiarilor de date și informații din Banca Națională a României și ale instituțiilor raportoare. În cursul anului 2008, sistemul a devenit operațional. Astfel, instituțiile de credit raportează în prezent numai indicatori primari și au acces la raportările consolidate la nivelul sistemului, fiind nu numai unități raportoare, ci și beneficiare de date.
- **Implementarea prevederilor Noului Acord de Capital - Basel II** este un alt proiect derulat pe parcursul mai mul-

tor ani. Aplicarea Noului Acord de Capital începând cu anul 2008 a impus ca instituțiile de credit să creeze în primul rând condițiile tehnice și logistice de aplicare a prevederilor Basel II, ceea ce a însemnat adaptarea și dezvoltarea bazei informatice a fiecărei bănci, însușirea normelor, regulamentelor, ghidurilor elaborate de BNR.

- Un proiect important demarat în anul 2006 este **Automatizarea procesării instrumentelor de plată de debit - cecuri, cambii, bilete la ordin - în sistemul SENT**, operațional din octombrie 2008, ca o componentă a Sistemului Electronic de Plăți (SEP) administrat de TransFonD. Astfel, a fost eliminată ultima componentă „pe hârtie” a SEP. A existat o colaborare strânsă între ARB și TransFonD pentru realizarea acestui sistem, ca și pentru implementarea noilor reglementări privind decontarea instrumentelor de debit.
- Un alt proiect important pentru comunitatea bancară este crearea instituției **Mediatorul Bancar**, componentă de bază a unui sistem bancar modern.

- **Crearea Zonei Unice de Plăți în Euro - SEPA** este proiectul de cea mai mare anvergură derulat de industria europeană a plăților în prezent, având ca obiectiv crearea unei piețe integrate pentru serviciile de plăți în euro, prin eliminarea barierelor comerciale, legale și tehnice între piețele de plăți naționale din Europa. Comunitatea bancară din România a demarat acest proiect la nivel național în anul 2007, ca urmare a aderării României la Uniunea Europeană. În cadrul acestui proiect, a fost inițiat împreună cu TransFonD proiectul de adaptare a infrastructurii de plăți naționale la standardele SEPA, care se va derula în mai multe etape până în anul 2014, proiect care include și implementarea standardelor SEPA pentru plățile în lei înaintea adoptării monedei euro.
- Un proiect important pentru comunitatea bancară privește crearea condițiilor tehnice, de reglementare și logistice la nivelul întregului sistem bancar pentru **Implementarea Standardelor Internaționale de Contabilitate IFRS**, începând cu anul 2010.

Cum evoluează aceste proiecte în contextul creat de criza financiară actuală?

În ultima parte a anului 2008 au avut loc contacte intense între instituțiile de credit, Banca Națională a României, Ministerul Finanțelor Publice, Comisiile Parlamentare, alte autorități, în scopul identificării soluțiilor de minimizare a efectelor crizei economice și financiare. În același timp, s-a luat hotărârea ca proiectele derulate de către sistemul bancar să fie continuate până la finalizare, aceste proiecte având și scopul de a crește eficiența activității bancare.

ARB a elaborat și înaintat Guvernului, Băncii Naționale a României și Ministerului Finanțelor Publice un set de măsuri destinate ieșirii din criza economică și financiară care afectează sistemul bancar, participând direct și nemijlocit la elaborarea strategiei generale de depășire a efectelor crizei.

Cum se implică ARB în prevenirea fraudelor și a evenimentelor de securitate în sistemul bancar?

Subiectul fraudelor și al evenimentelor de securitate, precum și posibile soluții se regăsesc permanent pe agendele de discuții ale Comisiilor tehnice ale ARB pentru Securitate IT&C, Carduri, Credite. În cursul anului 2008, prin colaborarea specialiștilor Asociației Române a Băncilor și Băncii Naționale a României, a fost realizat Forumul Incidentelor de Securitate IT&C al ARB (FISARB) - un sistem de avertizare și prevenire reciprocă cu privire la posibile incidente de securitate informatică - sub forma unei pagini web găzduită pe portalul de informații și comunicare al băncii centrale. Sistemul FISARB a fost lansat și a devenit operațional la 15 ianuarie 2009.

La începutul acestui an, a fost înființată Comisia Anti-Fraudă, care își propune o abordare unitară a problemelor legate de fraudele bancare și a măsurilor care pot fi întreprinse la nivelul sistemului bancar pentru prevenirea și combaterea fraudei. Un obiectiv important al Comisiei este stabilirea de politici și practici comune la nivelul sistemului bancar în domeniul prevenirii și combaterii fraudelor bancare.

Cum este implicată ARB în proiectul zonei unice de plăți în euro (SEPA)?

ARB și-a asumat conducerea proiectului de implementare și migrare la SEPA la nivelul comunității bancare, prin inițierea și coordonarea proiectului SEPA, asigurarea structurii organizatorice a proiectului și coordonarea elaborării Planului național de implementare și migrare la SEPA, precum și prin adoptarea unei politici comune pentru implementarea SEPA, prin consultări cu părțile implicate în proiect.

Comunitatea bancară este preocupată de noul cadru legal în domeniul plăților, reprezentat de Directiva nr. 2007/64/CE privind serviciile de plată în piața internă și transpunerea acesteia în legislația românească. Astfel, la nivelul ARB este în curs de finalizare un studiu de impact al acestei directive asupra sistemului bancar.

ARB susține procesul de aderare pentru instituțiile de credit care aderă la schemele SEPA, îndeplinind rolul de organizație suport pentru aderarea la schemele de plată SEPA - NASO (National Adherence Support Organization). Un număr de 19 bănci românești au aderat la schema SEPA Credit Transfer (SCT), fiind înscrise în Registrul Participanților la această schemă, publicat pe site-ul Consiliului European al Plăților, aceste bănci fiind capabile să ofere clienților transferuri credit SEPA.

În prezent, comunitatea bancară analizează cerințele aderării instituțiilor de credit din România la schema SEPA Direct Debit (SDD), care va fi lansată în luna noiembrie 2009.

Care este reprezentarea și activitatea ARB în organismele sistemului bancar european (Federația Bancară Europeană, Consiliul European al Plăților, Federația Ipotecară Europeană)?

ARB a început să participe la activitatea Federației Bancare Europene (FBE) din anul 1992 cu statut de „observator”, iar în anul 1998 a devenit membru „asociat”. De la 1 ianuarie 2008, ARB a dobândit calitatea de membru deplin al FBE. Președintele ARB face parte din Consiliul de Administrație al FBE, luând parte la adoptarea deciziilor privind activitatea acesteia, în timp ce Secretarul General este membru al Comitetului Executiv al acestui organism.

ARB este membră a Consiliului European al Plăților din martie 2007, fiind reprezentată în forul de conducere al acestui organism – Plenara – de Președintele său. De asemenea, Asociația este reprezentată prin membri permanenți în grupurile de lucru ale Consiliului European al Plăților pentru scheme de plăți SEPA, numerar, carduri, juridic, Programme Management Forum și Scheme Management Committee, precum și printr-un membru corespondent în Grupul de suport pentru standarde.

În cursul anului 2009, ARB a devenit membră cu drepturi depline al Federației Ipotecare Europene, fiind reprezentată la nivel de Vicepreședinte al Consiliului de Administrație al ARB în Comitetul Executiv al acestei federații.

De asemenea, din anul 2004 ARB este membră a Forumului Interbalcanic al Asociațiilor Bancare, ale cărui întâlniri periodice crează posibilitatea informării reciproce și colaborării dintre asociațiile bancare din spațiul balcanic.

Cum se implică ARB în educarea populației pentru utilizarea serviciilor și produselor bancare?

Acest lucru se realizează pe două planuri:

1. La nivelul instituțiilor de credit – fiecare bancă educă, informează și consiliază clientela proprie privind utilizarea serviciilor și produselor bancare oferite,
2. La nivelul comunității bancare, al Asociației Române a Băncilor, prin acțiuni punctuale, tematice, desfășurate în presă sau televiziune, așa cum a fost de exemplu la începutul acestui an prezentarea la Televiziunea Română a unui spot publicitar privind explicarea unor categorii economice, definiții și concepte bancare.

În 2009 exista intenția ca ARB să se transforme în asociație patronală? Ce înseamnă mai exact această schimbare?

Nu, Statutul Asociației nu permite acest lucru. Recenta hotărâre a Adunării Generale a Acționarilor ARB, care a luat în discuție această problemă, a fost ca ARB să rămână în continuare o asociație profesională, cu statutul său actual, reprezentând mai departe comunitatea bancară de pe această poziție. ■

**RODICA TUCHILĂ,
CONSILIER PRINCIPAL,
ASOCIAȚIA ROMÂNĂ
A BĂNCILOR**

SWIFT și inițiativele industriei financiare (II)

Continuăm în acest număr și în cele viitoare trecerea în revistă a altor inițiative ale industriei financiare, susținute de SWIFT, de data aceasta în domeniul investițiilor financiare.

Protocolul Giovannini

Eficiența sistemelor globale de compensare și decontare pentru titluri de valoare se află în atenția unui număr mare de organisme ale industriei la nivel european.

Grupul Giovannini este un grup de experți financiari format din 72 de persoane, aparținând sectoarelor public și privat ale industriei europene a titlurilor de valoare. Grupul include reprezentanți ai Comisiei Europene, instituțiilor de credit, administratorilor de fonduri, autorităților de reglementare a pieței, brokerilor, burselor, instituțiilor centrale de depozitare a titlurilor la nivel național și internațional, consultanți și alte entități componente ale acestei industrii.

Primul raport – “Giovannini Report on EU Clearing & Settlement Arrangements” - publicat în noiembrie 2001, analizează obstacolele care stau în fața realizării unui sistem european de compensare și decontare transfrontalieră pentru titluri de valoare, identificând 15 bariere ca fiind principalele cauze ale fragmentării și ineficienței în compensarea și decontarea transfrontalieră.

Aceste bariere sunt grupate în trei categorii ce au fost evidențiate în procesul de creare a unei piețe de capital integrate unice la nivel european: bariere tehnice și legate de practicile de piață, bariere privind procedurile fiscale și bariere privind asigurarea legală. Raportul consideră că eliminarea acestor bariere va reduce costurile și diferențele de riscuri între compensarea / decontarea la nivel național și la nivel transfrontalier.

În aprilie 2003, un al doilea raport al Grupului Giovannini identifică organizațiile responsabile pentru definirea soluțiilor în vederea eliminării fiecărei bariere, sugerând o secvență de acțiuni și un calendar de timp, precum și alocarea responsabilităților între sectorul privat și autoritățile naționale. Raportul tratează de asemenea politici publice privind integrarea și consolidarea furnizorilor de compensare și decontare din Uniunea Europeană și analizează câteva modele de integrare în acest context, cu accent pe costuri, competiție și riscuri sistemice.

Bariera nr. 1 evidențiată de Raportul Giovannini se referă la diferențele naționale privind tehnologia informației și interfețele utilizate de furnizorii de compensare și decontare. Raportul scoate în evidență că sistemele de compensare și decontare naționale operează pe o varietate de platforme nestandardizate și diferențele existente între acestea cresc costurile compensării și de-

contării transfrontaliere, solicitând executarea unui volum mare de operațiuni manuale. Modul de conectare și protocoalele de mesaje variază de la un sistem la altul și există reguli diferite de transfer, definiții diferite ale produselor, precum și diferențe în cerințele de raportare ale acestor sisteme. Multitudinea de interfețe necesare pentru comunicarea cu diferite sisteme, precum și personalul suplimentar necesar pentru întreținerea acestora cresc costurile de procesare.

Astfel, Raportul Giovannini recomandă standardizarea comunicării între diferitele tipuri de sisteme de compensare și decontare și adoptarea unui protocol la nivel european care să definească formatele de mesaje între sisteme și membrii lor.

SWIFT s-a implicat în inițiativa de definire a acestui protocol, la nivelul grupului pentru practici de piață în domeniul titlurilor de valoare - Securities Market Practice Group (SMPG). Astfel, SWIFT a elaborat în anul 2005 pentru consultare o propunere pentru îndepărtarea barierei 1 a Raportului Giovannini. După un proces amplu de consultare și de colaborare cu alte entități implicate în acest proiect, a fost publicat un material conținând recomandarea pentru protocolul final pentru eliminarea barierei nr. 1 identificată de Raportul Giovannini.

Protocolul Giovannini definește un model pe două nivele pentru garantarea

interoperabilității între participanți - nivelul de date și nivelul de transfer - și cuprinde o definiție a conținutului minim obligatoriu a fiecăruia dintre cele 6 elemente identificate în diagrama de mai jos. La fiecare nivel, sunt definite elemente cheie: standarde, securitate și servicii, intersecția fiecărui nivel cu fiecare componentă cheie identificând elementele protocolului.

Principalele elemente definite de Protocolul Giovannini sunt:

La nivelul de date

- Standarde – structură, conținut și sintaxă a mesajelor definite, pe baza liniilor directoare privind practicile de piață ale SMPG
- Servicii – dezvoltarea și implementarea standardelor ISO pentru toate procesele de afaceri

La nivelul transferului

- Standarde – mesaje, transfer de fișiere și comunicații tip browser (opțional) peste rețea de tip IP
- Securitate – livrare securizată, autenticată și garantată pentru toate comunicațiile
- Servicii – disponibile în timp

cu recomandarea de a fi adoptat de toți participanții pieței și de infrastructuri până în martie 2011, pentru eliminarea celei mai importante bariere în calea unei procesări armonizate și eficiente a tranzacțiilor cu titluri de valoare în Uniunea Europeană.

MiFID

MiFID - *Markets in Financial Instruments Directive* sau Directiva nr. 2004/39/EC reprezintă o componentă importantă a legislației europene, înlocuind Directiva privind serviciile de investiții.

Obiectivul MiFID este acela de creare a unei piețe unice a serviciilor de investiții în Uniunea Europeană. Practic MiFID oferă firmelor de investiții un „pașaport unic”, permițându-le să opereze în Uniunea Europeană pe baza autorizației obținute în țara de origine.

Implementată în noiembrie 2007, MiFID extinde gama serviciilor principale și a activităților pe care o firmă de investiții le poate desfășura, stabilind cerințe detaliate cu privire la organi-

de investiții prestează servicii și activități de investiții în baza liberei circulații a serviciilor, precum și principiile de alocare a responsabilităților între autoritățile competente ale statelor membre.

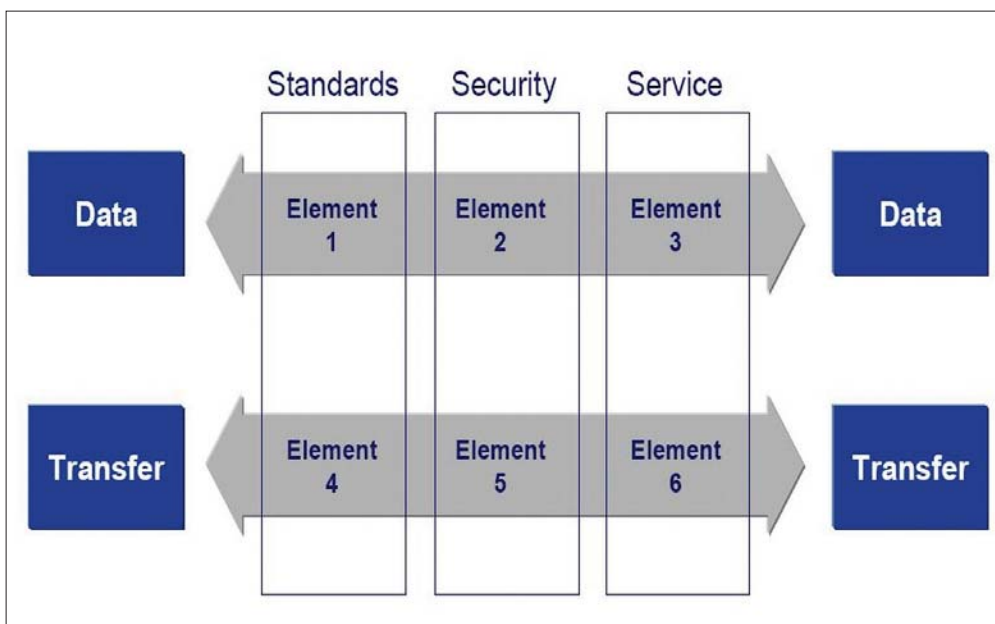
Implementarea Directivei impune cerințe minime de raportare a tranzacțiilor, prin includerea tuturor titlurilor admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniunea Europeană, ca și prin definirea unui set minim de date compus din 23 de câmpuri care trebuie conținute în raport. Reglementatorii trebuie de asemenea să partajeze rapoartele de tranzacții care interesează mai mult de un reglementator.

SWIFT a realizat o analiză inițială a impactului MiFID asupra standardelor de mesaje financiare ISO 15022, ISO 20022 și s-a implicat alături de organisme relevante ale industriei în dezvoltarea de noi standarde de mesaje sub ISO 20022, care pot fi utilizate pentru a îndeplini cerințele de raportare a tranzacțiilor impuse de MiFID. De asemenea SWIFT suportă noile mesaje de raportare în rețeaua SWIFT, asigurând un canal securizat companiilor de investiții pentru raportări către reglementatori

Soluția SWIFT **Transaction Reporting** permite entităților raportoare îndeplinirea obligațiilor de raportare a tranzacțiilor, inclusiv pe cele pentru MiFID. Soluția cuprinde două elemente principale: standarde de date și o platformă standard.

Astfel, au fost dezvoltate patru tipuri de mesaje de raportare standardizate, care includ cele 23 de câmpuri de date MiFID, plus câmpuri opționale adiționale structurate, dacă există cerințe speciale ale unor reglementatori. Din punct de vedere al platformei standard, soluția *Transaction Reporting* este oferită în cadrul unui grup închis de utilizatori ai serviciului FileAct Store&Forward, având la bază un manual de reguli pentru o practică operațională și de afaceri armonizată.

Serviciul oferit de SWIFT oferă interoperabilitate între utilizatori și mecanismele de raportare și permite reutilizarea conectivității SWIFT pentru satisfacerea cerințelor multiple de raportări. ■

programului TARGET, auditabile și în conformitate cu toate cerințele de reglementare și practicile de piață locale

În martie 2006, Protocolul Giovannini a fost aprobat de experți ai industriei, coordonați de Comisia Europeană,

zarea și codul de conduită al firmelor de investiții și modul de operare al piețelor reglementate și sistemelor multilaterale de tranzacționare. MiFID stabilește noi cerințe de transparență pre și post tranzacționare pentru piețele reglementate de acțiuni, condițiile în care firmele

MARCELINA JOAVINĂ

*Analiza pe scurt, punct cu punct
a declarației post Summit
(oportunități pierdute)*

Resursele Fondului Monetar Internațional

Rezultatul de departe cel mai notabil la acest capitol a fost anunțul deciziei de creștere semnificativă a resurselor financiare ale Fondului. Până la Summit, FMI avea în portofoliu 250 miliarde de dolari destinate împrumutării statelor aflate în dificultate economică. În urma Summitului, resursele FMI vor crește cu 500 miliarde de dolari, atingându-se un plafon de 750 miliarde de dolari. Japonia a agreeat o finanțare de 100 miliarde, Uniunea Europeană de 100 miliarde și China de 40 miliarde.

Fondul Monetar Internațional va începe și vânzarea unei părți din rezerva de aur pentru crearea unui fond de 50 miliarde de dolari destinat susținerii unor economii emergente precum cea a Chinei.

Bonificațiile pentru bancheri

Liderii țărilor membre grupului G20 au agreeat o cădere fără precedent a bonificațiilor pentru performanță a bancherilor. Un nou set de reguli internaționale va fi creat și aplicat pentru a preveni și împiedica luarea de riscuri fără acoperire a traderilor și brokerilor ce activează pe piețele financiare. Sti-

*“Un compromis istoric pentru
o criză ieșită din comun”- Angela Merkel*

(In)Succesul ultimului Summit G20 (II)

mularea prin bonificații va fi atent supravegheată și oricum va fi nu în cash ci în acțiuni netranzaționabile înainte de un anumit număr de ani.

Creșterea fondurilor alocate pentru Drepturile Speciale de Tragere

FMI va îmbunătăți accesul fiecărei țări la Drepturile Speciale de Tragere (SDR) prin ridicarea plafonului cu 250 miliarde dolari. Aceasta este efectiv o **creștere a fondurilor alocate pentru SDR** – față de măsura fără precedent a Băncii Angliei de a pompa 75 miliarde lire în economia britanică, echivalentă cu a tipări bani.

În cadrul schemei FMI, fiecare țară are un drept asupra sumelor FMI prin Drepturi Speciale de Tragere. Aceste SDR pot fi convertite în valute uzuale: dolari, euro, lire. Cantitatea de SDR a fost înmulțită de 10 ori. Schema este gândită ca o supapă de siguranță pentru economiile în nevoie și țările bogate sunt dispuse să doneze din alocarea lor.

Stimulente fiscale

Stimulentele fiscale au fost miezul Summitului G20 de la Londra. Nu vă imaginați că au discutat impozitul forfetar, ci un posibil acord global care să definească suma pe care trebuie să o investească statele membre pentru a sprijini economiile amenințate de actuala criză și mai ales ca set de măsuri anti-somaj. Deși guvernele Franței și Germaniei au evitat luarea unui angajament explicit în acest sens, toți liderii prezenți

au agreeat să informeze transparent garanțiile deja acordate, care însumează cinci mii de miliarde dolari.

Paradisuri fiscale

Țările care vor refuza să coopereze cu autoritățile fiscale, împiedicând astfel stoparea evazionismului fiscal vor fi sancționate. O listă preliminară a actualelor paradisuri fiscale va fi publicată. De altfel, comunicatul Summitului G20 de la Londra a proclamat că: «Era secretului bancar a luat sfârșit». Gordon Brown a menționat că este «începutul sfârșitului» pentru atât de răspândita evaziune fiscală prin evitare geografică. Totuși, în pofida insistențelor franceze, un set pre-stabilit de măsuri nu a fost încă lansat și asumat.

Activele toxice

Majoritatea economiștilor sunt de acord cu faptul că până în momentul în care națiunile conducătoare ale lumii nu vor “curăți” bilanțurile băncilor afectate, criza creditelor va persista și nu ne vom putea întoarce la condițiile normale de împrumut. Comunicatul G20 recunoaște această problemă și pledează pentru faptul că fiecare țară va dispune de activele sale, fie prin înființarea unei așa numite “bad bank” sau prin asigurarea activelor “against default” (după modelul aplicat de UK). Angajamentul este mai puternic decât în declarațiile internaționale anterioare. Dar totuși nu merge atât de departe pe cât speraseră economiștii, prin pledarea înființării unor “good

banks” care ar putea oferi împrumuturi proaspete pentru gospodării.

Protecționism

Țările membre G20 au luat angajamentul unei înghețări de 12 luni a introducerii oricăror bariere de comerț. Cu alte cuvinte, nu vor crește tarifele sau ofertele pe bunuri importate din străinătate. Dacă într-adevar ar fi respectată, aceasta ar fi o mișcare de amploare. În 1930, o creștere a protecționismului a prelungit și a adâncit Marea Depresie, alimentând în final forțele responsabile de cauzarea celui de-al Doilea Război Mondial. Chiar și așa, există totuși scepticism vis-à-vis de îndeplinirea acestui angajament. O promisiune similară a fost făcută și în noiembrie anul trecut; de atunci, World Bank a descoperit că 17 țări membre au instaurat bariere comerciale.

Monitorul financiar internațional beefed up?

În urma Summit-ului s-a stabilit transformarea Forumului de Stabilitate Financiară într-un “câine de pază” cu atitudine pro-activă față de industria bancară globală.

Va fi redenumit Consiliul de Stabilitate Financiară și calitatea de membru va fi extinsă către națiuni în curs de dezvoltare, incluzând China, Brazilia și India. Misiunea lui va fi bivalentă: de a monitoriza dacă băncile și instituțiile financiare își iau riscuri excesive, și de informare a regulatorilor naționali pentru supravegherea mai stringentă a acestora. Totuși, noului Consiliu de Stabilitate Financiară îi va lipsi putere explicită pentru a impune restricții asupra companiilor care se supra-extind. Rămâne totuși un semn de întrebare major privitor la eficiența unui asemenea regulator fără puteri de impunere.

Finanțarea comerțului

Una din problemele majore care amenință economia globală este scăderea drastică a comerțului în întreaga lume – prima reducere a tranzacțiilor comerciale care a avut loc de-a lungul unei întregi generații.

Conducătorii globali au căzut de acord în oferirea a 250 miliarde dolari pentru garanțiile de creditare a comerțului. Garanțiile – oferite de către World Bank și alte instituții internaționale – ar trebui să permită exportatorilor obținerea de noi credite.

Ce s-a obținut în urma Summitului G20?

În privința problemelor majore privind reglementarea financiară, stimulii fiscali și politica monetară, nu s-au înregistrat progrese semnificative. Dar, pe partea Fondului Monetar Internațional, America a obținut o reușită – nu numai în termeni privind cantitatea de bani care poate fi împrumutată țărilor, dar și în termeni de reconstruire și eficientizare a legitimității, fiind singura organizație globală a lumii care poate înfrunța criza.

Europenii au înregistrat progrese la Summit în termeni de promisiuni pentru reglementarea fondurilor de risc (hedge funds) și creșterea cooperării între supervizorii băncilor din întreaga lume. Aceștia sunt pași sensibili ca principiu, dar nu fac nimic pentru frânarea puterii politice a băncilor și a abilității lor de a scăpa de reglementare. Nimeni nu a zis ceva mai simplu și mai evident că, “Orice bancă prea mare ca să eșueze este și prea mare ca să existe”.

Administrația Obama a încurajat principiul cheltuielilor guvernamentale ca modalitate de a oferi un stimul fiscal în întreaga lume, idee complet respinsă de europeni. Și nici măcar America nu a putut fi suficient de convingătoare în această abordare de încurajare a creditului atunci când salariile și prețurile intră într-o spirală deflaționistă.

Singura veste reală este suptul arătat de către G20 față de Fondul Monetar Internațional. Important este evident suma de bani suplimentată pe care Fondul Monetar Internațional o va avea – de la 250 de miliarde până la o mie de miliarde în resurse de împrumut efective; în sfârșit, destul pentru a putea face o diferență la nivel global. Totuși, banii aceștia sunt cu adevărat folositori numai dacă vor fi dați cu împrumut.

Deși multe țări se află în dificultate sau sub presiune, ele sunt reluctantă la idea de împrumut, deoarece acest împrumut vine cu o “stigmă” – că țara se află în dificultate. Multe state consideră oneroase condițiile de acordare a împrumuturilor de către Fondul Monetar Internațional, controlat încă de țările bogate, fondatoare ale Fondului.

Cea mai bună modalitate de a crește legitimitatea Fondului Monetar Internațional ar fi de a da țărilor cu venituri mijlocii și mici un rol mai mare în guvernarea sa (mai multe voturi sau locuri în consiliu), dar progresul pe acest front rămâne încă glacial; țările europene nu vor să renunțe la reprezentarea lor decisivă și de lungă durată.

Drept dovadă, directorul Fondului Monetar Internațional a fost mereu european – adică desemnat de guvernele europene pentru a le reprezenta interesele. Noutatea este că G20 a anunțat clar că această situație va înceta – directorul FMI este așteptat să demisioneze într-un an iar procesul de selecție va fi deschis, transparent și competitiv. Dar de fapt se acreditează ideea că va fi ales cineva dintr-o țară cu economie emergentă, cum ar fi India sau Brazilia (care au desemnat candidați de excepție). Persoana potrivită în acest post ar putea avea un efect pozitiv imens asupra legitimității Fondului Monetar Internațional.

Cum a reușit administrația Obama să realizeze acestea? Chiar prin deschiderea procesului de selecție pentru World Bank, organizația soră a Fondului Monetar Internațional care a fost mereu condusă de un American. Următorul președinte a World Bank este foarte probabil de a fi chinez. ■

ÎN NUMERELE VIITOARE:

- Scrisoare deschisă către Liderii G20: «Ultima șansă înainte de o dizlocare globală geopolitică»
- Declarația post Summit a miniștrilor de finanțe și guvernerilor băncilor centrale din grupul G20
- Declarația post Summit a liderilor G20
- Summit versus Summit (2009/2008)

CĂTĂLINA CHICU

SEPA: succes sau eșec?

După mai mult de un an de la lansarea SEPA Credit Transfer (SCT) încă există discuții contradictorii cu privire la succesul proiectului. Unii analiști europeni spun că proiectul poate fi considerat un eșec având în vedere rata mică de utilizare (din total plăți în euro din zona SEPA doar 2,9% corespund criteriilor SCT), alții susțin că procentajul mic este cauzat de faptul că proiectul nu a fost inițiat la cererea pieței ci reprezintă mai degrabă o viziune politică.

Ce este SEPA?

Single Euro Payments Area (SEPA) este cel mai mare proiect în domeniul plăților din Europa. Cu toate că proiectul este în prezentări deseori limitat la modificări juridice și tehnice, ca orice schimbare de natură economică, SEPA poate genera oportunități pentru cei care vor ști să le exploateze. Comisia Europeană, inițiatoarea proiectului, țintește crearea de condiții de concurență în sistemele de plăți cu obiectivul final de a favoriza dezvoltarea economică în cadrul Uniunii Europene.

Proiectul își propune modificări importante în managementul lichidității la nivel european prin migrarea de la 35 de sisteme de decontare diferite la un singur sistem de plăți standardizat. Costul total al adoptării standardelor la nivelul prestatorilor de servicii de plăți din zona Euro a fost estimat la 10 miliarde euro (investiții), la care se

adaugă costul aferent alinierii la cerințele Directivei Serviciilor de Plăți (DSP) estimat la aproximativ 6 miliarde euro. Pe de altă parte, se estimează că în următorii 6 ani implementării SEPA, beneficiile nete cumulate ar putea să se ridice la 123 miliarde euro la nivelul celor 16 state din zona Euro.

SEPA este:

- o inițiativă a Comisiei Europene și a Băncii Centrale Europene de a crea un mediu unic integrat de plăți în euro.
- o zonă, în care consumatorii și companiile pot efectua și recepționa plăți în EUR în Europa în aceleași condiții, drepturi și obligații, indiferent de locație.
- un proiect de uniformizare a reglementărilor legislative și a standardelor tehnice.

Zona SEPA cuprinde 31 țări (27 EU, 3 EEA și Elveția) cu o populație de aproximativ 300 milioane oameni, 17 milioane corporații, 7-8 mii bănci, 4,5 milioane POS-uri, 238 milioane ATM-uri și aproximativ 50 miliarde tranzacții electronice.

Care este impactul SEPA?

SEPA va conduce la o concurență mai acerbă prin transformarea zonei SEPA într-o piață integrată. Clienții vor avea posibilitatea să aleagă orice prestator de servicii de plăți din zona SEPA și vor beneficia de o gamă mai largă de soluții. Utilizarea cardurilor va deveni mai eficientă, întrucât va exista posibilitatea să se utilizeze același card pentru plățile în euro în toată zona SEPA. În consecință, numărul plăților în numerar se va diminua. Servici-

ile cu valoare adăugată, precum facturarea electronică sau reconcilierea electronică vor ajuta companiile să-și optimizeze administrarea plăților. Prin uniformizarea condițiilor de efectuare a plăților, SEPA va oferi accesibilitate, transparență și interoperabilitate. În concluzie, SEPA - în cazul în care proiectul se va implementa la scară largă și va fi declarat un succes - va duce la eficientizarea pieței.

În ce stadiu se află implementarea SEPA?

În prezent doar 2,9% din total plăți în euro din zona SEPA sunt SCT. Sectorul public este un jucător economic de bază, căruia îi revin aproximativ 20% din total plăți la nivel pan-european. Pentru migrarea la instrumentele SEPA, implicarea administrațiilor publice în proiect este indispensabilă. Dintre toate țările din zona Euro, doar autoritățile publice din Belgia au migrat în totalitate la plăți SEPA începând cu 01.01.2009.

Din februarie 2009 două elemente adiționale au fost încorporate în schemele de lucru SEPA: referința separată pentru plățile inițiate/ primite în numele plătitorului/ beneficiarului și motivul plății pentru identificarea tipului de plată (de exemplu salarii, taxe etc.) în vederea aplicării de reguli de procesare distincte. Consiliul European de Plăți a pus la dispoziție o recomandare cu specificații standard de implementare a interfeței client-bancă pentru SCT începând cu februarie 2009 și pentru SEPA Direct Debit (SDD) din noiembrie 2009.

Lansarea SDD depinde de implementarea DSP, deoarece aceasta deține, printre altele, reguli comune de autorizare și returnare a plăților cât și drepturile clienților de a contesta operațiunile. Astfel, termenul de lansare a SDD coincide cu termenul de implementare a Directivei: 01.11.2009.

Schema SDD prevede reguli diferite pentru operațiuni de debitare directă desfășurate între persoane juridice: *Business to Business (B2B)*. Una dintre diferențe față de Core SDD este că B2B nu oferă plătitorului opțiunea de a solicita returnarea banilor după efectuarea plății. Discrepanțele pot fi soluționate între partenerii de afaceri în afara schemei. Spre deosebire de B2B, schema Core SDD permite clientului plătitor o perioadă de 8 săptămâni în care acesta are dreptul să solicite banii înapoi în cazul plăților autorizate și 13 săptămâni în cazul plăților neautorizate.

SDD include opțiunea de a genera mandate prin canale electronice (e-mandate). E-mandate va fi un serviciu opțional, oferit de prestatorii de servicii de plăți clienților săi.

Există discuții contradictorii între participanții la schema SEPA cu privire la menținerea comisionului Multilateral Interchange Fee (MIF) pentru SDD. Din cauza acestui comision, băncile franceze au stopat pentru o perioadă de timp implementarea SEPA. Totuși, Comisia Europeană a decis că MIF-ul va fi eliminat din schema SDD începând cu noiembrie 2012.

Care sunt problemele și soluțiile?

După un an de la lansare, analiștii se întreabă dacă piața este pregătită pentru asimilarea proiectului. SEPA este un proiect care pornește mai degrabă de la o viziune politică. Unii analiști sunt de părere

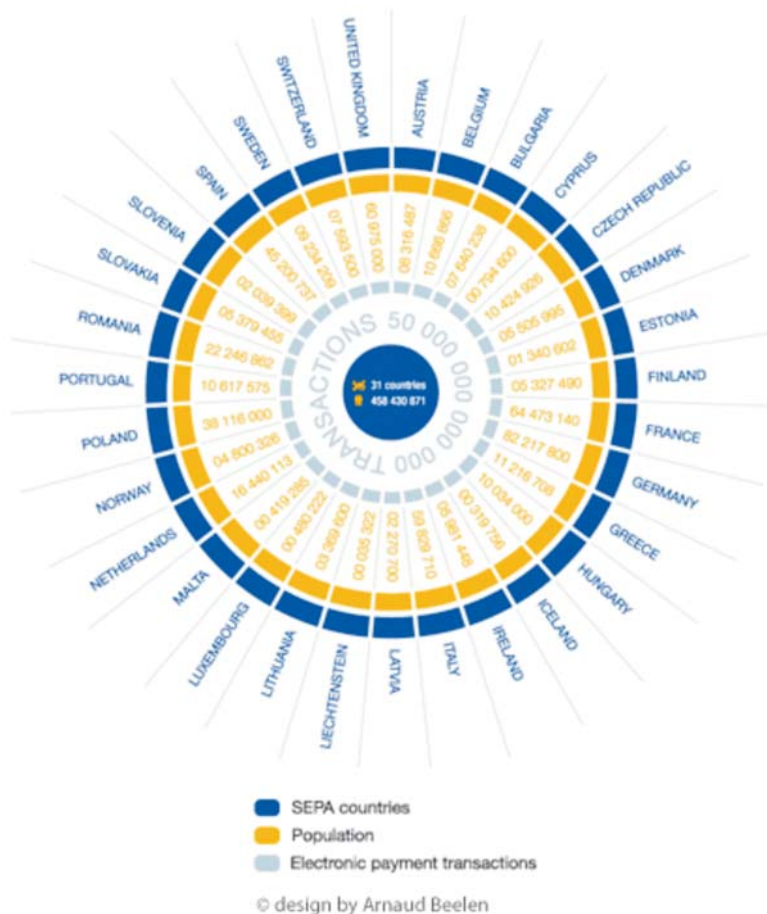
că tocmai acesta ar fi motivul pentru care rata de utilizare a SCT este atât de mică. Conform unui studiu elaborat de Consiliul European de Plăți, 84% dintre clienții persoane juridice din țările din zona SEPA sunt familiarizați cu informații despre proiect. Totuși 79% nu au alocat echipă pentru proiect și 80% nu au o strategie concretă referitoare la implementare. 38% dintre cei chestionați susțin că alte proiecte au prioritate, 42% nu sunt în măsură să cuantifice investițiile necesare. Între 2010 și 2012 se dorește atingerea unei mase critice, respectiv a unui nivel destul de ridicat al plăților SEPA, astfel încât procesul de migrare să devină ireversibil. Se așteaptă ca procesul să fie impulsioneat în următorii ani, vorbindu-se din ce în ce mai mult de stabilirea unui termen de implementare ferm pentru renunțarea la instrumentele de plată non-SEPA.

Care ar putea fi elementele mobilizatoare pentru proiect? Sumarizez câteva soluții propuse de analiști, experți sau pasionați de SEPA:

Comisia Europeană ar trebui să asigure un suport în comunicare de aceeași amploare ca al proiectului "introducerea monedei euro"; să îmbunătățească guvernanta SEPA prin organizarea unui comitet de conducere pentru monitorizarea implementării proiectului, ce include raportarea periodică a evoluției SEPA și identificarea elementelor de conformitate.

Administrațiile Naționale și Băncile Centrale ar trebui să asigure transpunerea DSP până la termenul limită stabilit (01.11.2009); să coordoneze implicarea autorităților publice la nivel național, regional și local în comunicare; să propună stabilirea unui termen limită de migrare la instrumentele SEPA pentru autoritățile publice; să faciliteze continuarea utilizării actualului format de contracte de mandat pentru Direct Debit.

Banca Centrală Europeană ar trebui să aloce un buget de comunicare comparabil cu cel alocat pentru introducerea monedei euro; să-și asume funcția de motor de bază în proiect; să coordoneze eliminarea obligativității raportării către Băncile Naționale, ce reprezintă bariere legale pentru crearea unei piețe unice în întreaga zonă SEPA. ■

Imagine de pe pagina oficială a Consiliului European de Plăți
<http://www.europeanpaymentscouncil.eu/>

RĂZVAN GRIGORESCU
PHD, CISSP, CISA, ITIL SM

BCP, DRP, BRP...

Analizând obiectul de activitate al unei companii și discretizând până la nivelul proceselor de afaceri existente, cel mai fericit scenariu de management al incidentelor¹ ar include anticiparea situațiilor potențial perturbatoare și planificarea din timp a măsurilor care să reducă efectele negative care pot surveni.

In foarte multe situații însă, deși planificare a existat, lipsa bugetării sau/și documentării corespunzătoare au condus la imposibilitatea atingerii scopului de reluare a activităților de afaceri după producerea unei situații perturbatoare. În situația în care acesta s-a produs având ca efect alterarea proceselor de afaceri, intrăm sub incidența măsurilor de răspuns la incidente².

Cele două noțiuni menționate anterior vizează o abordare pro-activă în situația managementului incidentelor și re-activă în cazul măsurilor de răspuns la incidente.

Planificarea

Practica a demonstrat că în cazul producerii unui incident ar fi bine dacă ar exista o pregătire prealabilă care să gestioneze situațiile deosebite.

Etape esențiale în cadrul procesului de planificare și gestionare a situațiilor de criză sunt managementul riscului³ și planificarea continuității afacerii⁴.

Managementul riscului identifică și administrează riscurile la adresa securității informației și a obiectivelor de afaceri; este procesul care permite conducerii să pondereze costurile specifice implementării măsurilor de protecție a obiectivelor organizaționale, proceselor de afaceri și a misiunii instituției.

Managementul riscului în cadrul unei instituții contemporane ar trebui să conțină:

- elaborarea sistematică și continuă a unui proces de management al riscului și integrarea acestuia în cadrul culturii organizaționale;
- integrarea la nivelul ciclului de viață al proceselor a unor activități de tipul identificării, analizei și reducerii riscurilor;
- adoptarea de strategii și prioritizării de aducere a nivelului de risc la valori acceptabile;
- stabilirea unui sistem de raportare periodică al nivelului de risc.

BCP⁴ și DRP⁵

Planificarea Continuității Afacerii este procesul care tratează recuperarea activităților de afaceri la nivelul întregii organizații în urma producerii unui incident perturbator. În practică, sub BCP se regăsesc mai multe planuri individuale, cel care tratează recuperarea sistemelor și

infrastructurii informatice fiind Planul de Recuperare în Caz de Dezastru.

Etape în elaborarea unui Plan de Continuitate al Afacerii (BCP)

Elaborarea unui plan de continuitate al afacerii va conține: identificarea funcțiilor critice de afaceri, resurselor necesare susținerii acestora, anticiparea situațiilor cu potențial perturbator, elaborarea și implementarea strategiilor de recuperare, documentarea planurilor de continuitate, testarea și actualizarea strategiei.

BCP va permite organizației să-și poată recupera activitățile specifice, să economisească timp, să evite greșeli, să-și onoreze la timp obligațiile și, nu în ultimul rând, să facă economii. Scopul primordial al acestui plan este de a conferi organizației capabilități de menținere a veniturilor, de evitare a penalizărilor sau/și pierderilor reputaționale, de reducere a pierderilor pe termen scurt și lung prin asigurarea resurselor și mijloacelor necesare recuperării proceselor de afaceri afectate.

Un avantaj secundar, dar nu mai puțin important, care va reieși în urma parcurgerii etapelor de elaborare a BCP este acela de identificare a funcțiilor critice de afaceri, a interdependențelor dintre acestea, a resurselor umane, financiare și tehnologice care le susțin.

Responsabilități în cadrul BCP îl au managerii de direcții, departamente și chiar proprietarii de produs. Aceștia vor deține atribuții în alocarea nivelului de criticitate al proceselor de afaceri, prioriti-

1 Incident Management (Engl. orig.)

2 Incident Response (Engl. orig.)

3 Risk Management (Engl. orig.)

4 BCP – Business Continuity Plan (Engl. orig.)

5 DRP – Disaster Recovery Plan (Engl. orig.)

zarea recuperării acestora și integrarea procesului de continuitate al afacerii în cadrul ciclului de viață al dezvoltării produselor.

Un exemplu de funcție de afaceri de a cărei continuitate răspunde BCP îl constituie plata salariilor. BCP însă, poate adresa toate funcțiile critice de afaceri din cadrul organizației. Sistemele IT sunt referite în cadrul Planului de Continuitate al Afacerii numai prin prisma susținerii proceselor de afaceri din componența funcțiilor de afaceri considerate critice. În anumite situații, acest plan nu ia în calcul recuperarea pe termen lung a proceselor și revenirea la situația normală de lucru, acoperind doar cerințele imediate de continuitate ale afacerii. Planul de Recuperare în Caz de Dezastru, Planul de Reluare al Afacerii⁶, Planul de Urgență pentru Personal⁷, Planul de Măsuri în Situații de Urgență⁸, se pot regăsi în cadrul Planului de Continuitate al Afacerii. Pe de altă parte, este necesară coordonarea rolurilor și responsabilităților stabilite în cadrul Planului de Continuitate al Afacerii cu cele existente în Planul de Continuitate al Operațiunilor⁹ (în situația în care acesta există), pentru a elimina orice conflicte sau suprapuneri posibile.

Este necesară sincronizarea Planului de Continuitate al Afacerii și a Planului de Recuperare în Caz de Dezastru iar Planul de Reluare al Afacerii poate face parte integrantă din primul.

Planul de Continuitate al Operațiunilor

se axează pe restaurarea unei funcționalități critice a organizației la o locație alternativă pe o perioadă de până la 30 zile, până la revenirea la situația anterioară producerii perturbației. Planul nu include în mod necesar activități cu specific IT. Acest Plan poate conține trimeri către Planul de Continuitate al Afacerii, către Planul de Recuperare în Caz de Dezastru sau către cel de Reluare al Afacerii.

Planul de Recuperare IT este necesar a fi elaborat pentru orice aplicație și sistem informatic de suport considerat critic; conține măsuri de dezvoltare, mentenanță și proceduri de recuperare pentru cele mai importante aplicații și sisteme informatice care susțin activitatea instituției.

Planul de Comunicare în Situații de Criză conține proceduri de comunicare destinate atât personalului propriu cât și celui extern, în situații de criză. De regulă, acest plan este elaborat de responsabilul pentru relația cu publicul, cu presa, purtătorul de cuvânt etc. și desemnează persoane mandatate în mod explicit pentru a răspunde la întrebări din partea publicului referitoare la situațiile speciale create. De asemenea, acest plan include și documente formate standard de tipul comunicatelor de presă.

Planul de Răspuns la Incidente Ciber-netice¹¹ conține proceduri care permit personalului de securitate identificarea, izolarea și recuperarea de pe urma

acest plan conține măsuri și proceduri detaliate cu specific IT&C în scopul restaurării operaționale a sistemelor, aplicațiilor sau dispozitivelor de rețea la o locație alternativă în urma producerii unei situații de dezastru.

Planul de Urgență pentru Personal furnizează procedurile de răspuns în cazul existenței unei situații potențial periculoase la adresa sănătății și siguranței personalului din cadrul unei clădiri administrative. Sunt luate în calcul incidente de tipul incendiilor, cutremurelor, furtunilor, atacuri/amenințări criminale, sau urgențe medicale.

Analiza de Impact Asupra Afacerii¹²

În urma producerii unui incident, restaurarea simultană a tuturor funcțiilor de afaceri considerate critice misiunii organizației, pur și simplu nu este posibilă. Complexitatea intervențiilor necesare restaurării cât și resursele limitate de logistică, personal și financiare în situații de criză, nu vor permite atingerea acestui deziderat. Din acest motiv, ordinea de restaurare a proceselor de afaceri se va face pe baza unei clasificări a nivelului de criticitate al fiecăreia.

Analizele de Impact Asupra Afacerii determină care sunt funcțiile critice de afaceri și procesele critice din componența acestora, interdependențele dintre procese, resursele necesare susținerii lor (umane, financiare, infrastructură IT&C), pierderile financiare și nefinanciare induse de incident, constrângerile temporale.

În elaborarea unei Analize de Impact prin mai multe sesiuni de interviuri cu manageri și responsabili pe diferite arii de activitate, ne vom confrunta cu factorul uman... care, nu va accepta un nivel inferior de criticitate pentru funcțiile proprii de afaceri.

6 BRP – Business Resumption Plan (Engl. orig.)

7 OEP – Occupant Emergency Plan (Engl. orig.)

8 EAP – Emergency Action Plan (Engl. orig.)

9 COOP – Continuity of Operations Plan (Engl. orig.)

10 IT Contingency Plan (Engl. orig.)

11 Cyber Incident Response Plan (Engl. orig.)

12 Business Impact Analysis (Engl. orig.)

IONEL DUMITRU, PMP
SEPA PROJECT MANAGER,
TRANSFOND SA

TRANSFOND și „SEPA pe lei”: un pas necesar, pentru cine? (I)

În așteptarea momentului de trecere la moneda unică, (probabil 2015?) comunitatea bancară și TRANSFOND au hotărât să realizeze ceea ce se numește „SEPA pe lei”. În aparență o contradicție (SEPA se referă la plăți în euro, exclusiv), „SEPA pe lei” constă în adoptarea standardului ISO 20022 și a schemelor de plată SEPA pentru instrucțiunile de plată denumite în lei.

De ce ar dori o comunitate bancară națională să adopte un standard pentru plățile în moneda națională fără să fie obligată în mod expres să o facă? Argumentul principal în luarea deciziei este acela că, până la urmă, și plățile în euro și cele în lei ar trebui să aibă la bază același standard de format și conținut. Și cum standardul de mesaj de plată utilizat în SENT (Casa de Compensare Automată a TRANSFOND) nu e departe de cel propus de SEPA Rulebooks, TRANSFOND a răspuns că va implementa modificările necesare realizării SEPA pe lei, ca un prim pas în realizarea unei infrastructuri de plăți compatibile cu SEPA.

În legătură cu standardul de mesaj de ordin de plată utilizat în SENT cineva remarca faptul că, în momentul implementării Sistemului Electronic de Plăți (SEP), în 2005, TRANSFOND a avut „clarviziunea” necesară pentru alegerea unui standard de mesaj de plată foarte apropiat de cel

propus de EPC... în 2007. E posibil să fi fost și clarviziune, dar și cerința de a implementa cele mai bune practici în domeniul plăților, și deci și cel mai actual standard de mesaj care să permită utilizarea celor două coduri indispensabile SEPA: codul BIC (al SWIFT) al băncilor și codul IBAN pentru conturile clienților (implementat prin regulamentul al Băncii Naționale la nivelul comunității bancare în anul 2004, cu ocazia proiectului SEP, gestionat de BNR și TRANSFOND). Așa se face că acum avem un oarecare avantaj. Totuși, SEPA este o schimbare importantă, care este tratată de TRANSFOND printr-un proiect special.

Decizia de adoptare a standardului SEPA pentru ordinul de plată în lei a stâr-

nit de la început o serie de discuții în cadrul comunității bancare, argumente pro și contra fiind vehiculate până în momentul în care TRANSFOND a venit cu propunerea de a modifica sistemul, fără ca această modificare să necesite eforturi importante din partea băncilor.

Susținătorii păstrării standardului actual până la adoptarea euro ca monedă națională argumentau că sistemul SENT al TRANSFOND funcționează foarte bine și că ar fi bine ca acest serviciu să rămână nemodificat; o schimbare, oricât de mică, reprezintă un efort și un nou început. Mai degrabă, se argumenta, construirea unui sistem pentru plățile în euro ar fi de preferat.

Foto: www.dn.ro

Dar nivelul (volumul) actual al plăților în euro descurajează orice dezvoltare dedicată acestora, efortul creării unui nou modul justificându-se doar împreună cu plățile în lei.

„Avocații” adoptării noului standard susțineau că nu are sens să trateze diferit două standarde, unul pentru euro și altul pentru lei, de vreme ce multe din băncile românești au aderat deja la schema SCT fiind în registrul EPC, și fie au adoptat, fie urmează să adopte standardul aferent; oricum aderarea la schemă obligă o bancă să fie în măsură să primească și să transmită plăți în formatul cerut, chiar dacă o parte apelează în prezent la serviciile unor bănci din zona euro.

Conform susținătorilor, în final tot la standardul SEPA se va ajunge de către toată comunitatea bancară și efortul pe care îl vom face acum va fi recuperat odată cu trecerea la euro.

În ceea ce privește TRANSFOND, credem că adoptarea schemei SEPA pentru plăți în lei este un bun exercițiu de pregătire a băncilor în perspectiva adopției monedei unice. Pentru Ordinul de plată (Credit Transfer) nu sunt modificări

alt regim în prezent, există încă o necunoscută legată de mediul de decontare (TARGET2 este o ipoteză viabilă pentru decontarea plăților în euro) dar acestea nu sunt probleme de nerezolvat.

În plus, există o particularitate a sistemului SENT al TRANSFOND care face posibilă o migrare mai facilă, cu costuri mici pentru băncile care nu sunt dispuse să facă schimbări importante. E vorba de o aplicație pe care TRANSFOND o va pune la dispoziția băncilor odată cu noua versiune de aplicație SEPA pe lei: un așa numit „convertor” care va asigura transformarea mesajelor generate de bănci din formatul utilizat în prezent, în formatul SEPA, (cu adaptările necesare pentru plăți în lei). De fapt, TRANSFOND a oferit și până acum o astfel de facilitare, utilizată mai ales de băncile cu volume mici de plăți, modul care transformă mesajele din formatul SWIFT FIN în mesaje XML. Acesta ar putea fi adaptat de asemenea sau creat un alt instrument nou.

În ce privește schema de Debit Direct SEPA, aici lucrurile sunt puțin diferite, în sensul că datele pe care le conține instrucțiunea de Debit Direct românesc

direct de către bănci s-ar putea datora, între altele, absenței unui standard al mandatului de Debit Direct precum și absenței unui serviciu de management al mandatelor, proces care, în condițiile unui nivel ridicat al utilizării acestei modalități de plată, ar deveni costisitor pentru bănci. Se consideră că adoptarea standardului SEPA pentru debit direct ar fi benefică chiar pentru acest tip de plăți în lei și că acest lucru ar trebui făcut cât mai curând. Totuși, întrucât nici în zona euro SEPA DD încă nu a fost lansat, așteptându-se și transpunerea Directivei menționate, comunitatea bancară și TRANSFOND au convenit ca implementarea standardului SEPA Direct Debit să fie programată pentru anul următor (2010).

În sfârșit, dacă această strategie va fi materializată, la sfârșitul anului 2010 vom avea un sistem „compatibil” SEPA pentru plățile în lei. Având un astfel de sistem, vom putea cu ușurință să schimbăm moneda din RON în EUR și să rezolvăm, împreună cu băncile, celelalte cerințe: compensarea și decontarea plăților în euro naționale și transfrontaliere, odată cu

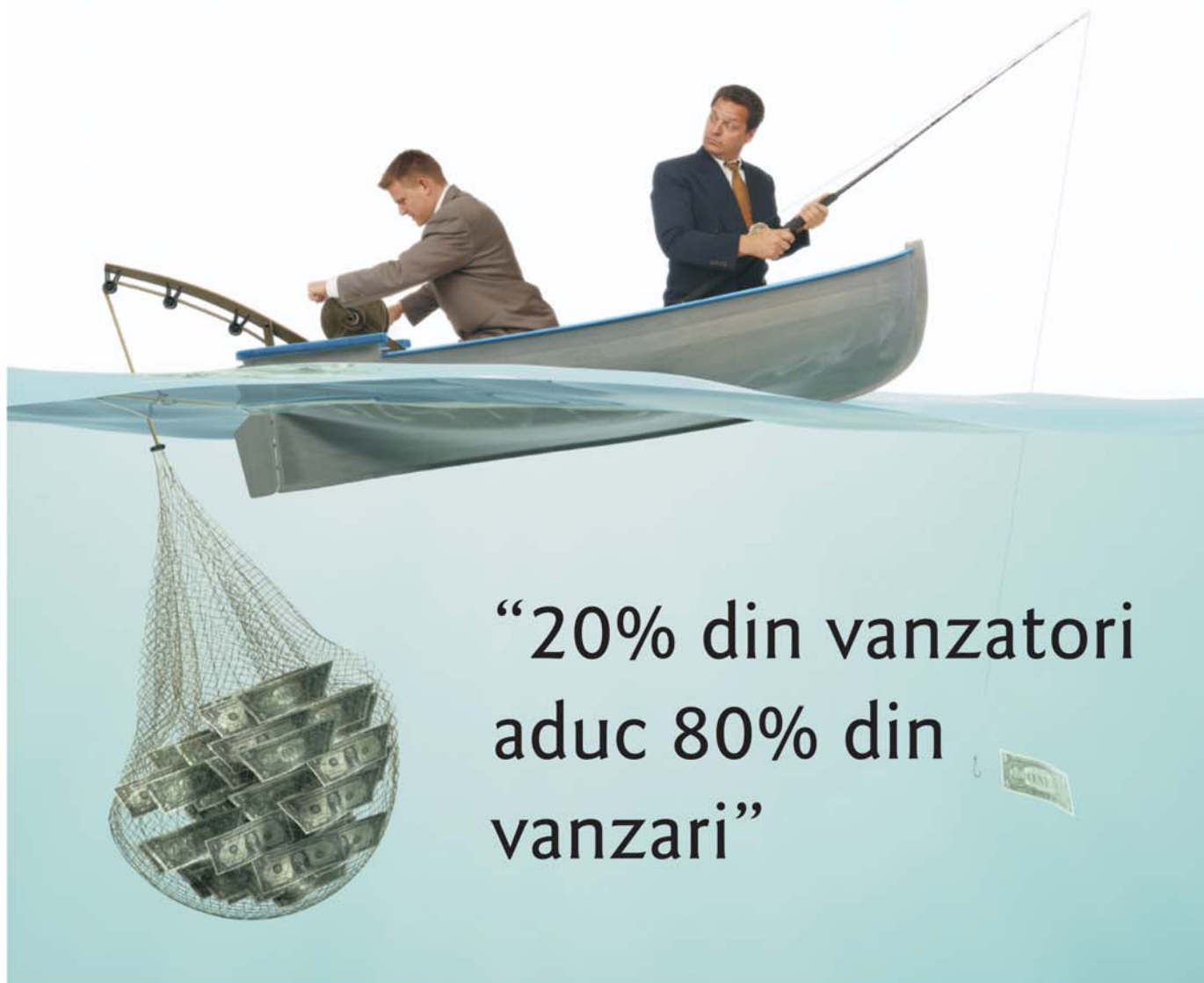
de conținut importante, toate informațiile pe care ordinul de plată le conține în prezent sunt aceleași cu informațiile solicitate de schema de plată SEPA Credit Transfer. Se schimbă formatul și unele reguli dar nu fundamental.

Ar fi posibil ca, prin modificări de mică amploare, aplicațiile interne ale băncilor din România, utilizate în prezent exclusiv pentru plăți în lei, să poată fi adaptate (și) pentru plăți în euro. Bineînțeles, plățile în euro se supun unui

sunt sensibil diferite de ceea ce propune schema EPC pentru DD. Nu mai vorbim de diferențele de reglementare care, se speră, vor putea fi eliminate prin implementarea Directivei privind serviciile de plăți (dar și prin emiterea unei noi reglementări naționale sau încheierea unui acord interbancar în acord cu schema SEPA).

Pe de altă parte, discuțiile avute cu băncile din România au relevat faptul că neutilizarea instrumentelor de tip debit

asigurarea transmiterii către și primirii instrucțiunilor de plată în EUR de la alte bănci din spațiul euro. Pentru aceasta, TRANSFOND va căuta să realizeze interconectarea cu alte sisteme de compensare SEPA din Europa și va asigura aranjamentele necesare pentru decontarea interbancară și, ceva nou, decontarea intersisteme, în euro, conform cadrului de interoperabilitate al European ACH Association (Transfond este membră a EACHA din 2007). ■

“20% din vanzatori
aduc 80% din
vanzari”

Adevarat, dar cum sa-i ajuti pe ceilalti 80% sa
vanda la fel de mult?

Pentru atingerea targetului de vanzari in 2009,
alege **AnytimeSales**

Cum vede Comisia Europeană modificările pe piața muncii până în 2020

– Conferință IBR –

**INSTITUTUL
BANCAR
ROMÂN**

Institutul Bancar Român și Représentative Bank Institute în România a Comisiei Europene organizează în data de 25 iunie 2009 Conferința „**Skills Scenarios for the Financial Services Sector**“, în cadrul căreia va fi lansat Raportul european cu același nume. Ideea principală a Raportului este modul în care vede Comisia Europeană schimbările din sectorul serviciilor financiare până în anul 2020. Coincide el cu punctul de vedere al românilor? Se gândesc bancherii noștri la aceleași schimbări?

Manuel Hubert, analist socio-economic al Comisiei Europene și coordonator al Directoratului General pe probleme de Angajări, Afaceri Sociale și Oportunități Egale, și **Danielle Kaisergruber**, director al companiei franceze de consultanță și cercetare DKRC, editorul Raportului, vor vorbi despre cadrul european al calificărilor și cerințele actuale pe piața muncii. Alături de ei vor dezbate subiectul reprezentanți ai Leadership Development Solutions și ai Eximbank, ai Băncii Naționale a României și ai Asociației Române a Băncilor, precum și reprezentanți ai băncilor comerciale, ai companiilor de asigurări și de leasing, dar și importante firme de training. Organizatorii acestui eveniment își propun să aducă laolaltă principalii actori din sectorul serviciilor financiare și ai pieței muncii în general, angajatori, angajați, companiile de

training, precum și instituțiile responsabile cu elaborarea măsurilor strategice care influențează procesele de angajare. Toți aceștia vor căuta soluții împreună, la aceeași masă de dezbateri.

În contextul actualei crize financiare, Raportul **susținut și asumat** de Directoratul General al Comisiei Europene pe probleme de Angajări, Afaceri So-

de către numeroase instituții specializate și experți din mai multe țări europene vor fi prezentate în cadrul Conferinței.

Dacă doriți să aflați schimbările care vor afecta piața muncii până în anul 2020 și rezultatele celei mai documentate analize în domeniu de până acum, vă așteptăm să participați la Conferință.

cială și Oportunități Egale reprezintă un efort lăudabil în crearea unor scenarii referitoare la aptitudinile necesare în sectorul serviciilor financiare până în anul 2020. Rezultatele Raportului elaborat în urma unei cercetări cuprinzătoare desfășurate pe parcursul a doi ani

*Pentru înscrieri, nu ezitați
să contactați
Institutul Bancar Român,
la www.ibr-rbi.ro sau Roxana Budiu,
021-327.50.95/ int.136 și
roxana.budiu@ibr-rbi.ro.*